

ARQUITECTURA SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarca Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar
Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes

Valls, Dijous 10 de Febrer de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 71

EDITORIAL

Revifament de l'afany de cultura a la nostra comarca

Fóra injust i, a l'hora, una manca llàstima de sentit pràctic en nosaltres, culturistes fins al cap d'amunt, no enregistrar les manifestacions que d'una manera repetida i cada vegada més importants venen observant-se a la nostra comarca, i en els nostres medis principalment, en el sentit de palesar un afany autèntic i pregon per la cultura.

Per una banda, l'Ateneu Llibertari de la nostra ciutat, abocant-se amb tota l'embranchada i l'entusiasme més salaguer, a un veritable pla de realitzacions culturals, de gran envergadura.

Per una altra, el nostre Comitè Comarcal, fent seva la idea llençada des de les columnes del nostre setmanari, proposant la creació d'una Residència o Llar escolar a Valls, per tal de resoldre la qüestió difícilíssima de l'accés als centres de segon ensenyament, al menys, dels fills i filles dels treballadors de les localitats rurals o mancades d'aquells centres, idea que ara acaba de presentar a un Ple Comarcal amb tot l'afecte i tots els honors.

I, per afeixidura, l'espectacle gratíssim d'aquest Ple Comarcal, d'aquest conjunt de representants de Sindicats i la gran majoria integrants de les Col·lectivitats confederals, acullint amb gran i ver entusiasme la suggerència del Comitè Comarcal i lliurant-se a un viu debat de gran alçada entorn del problema del qual parlem.

Es, realment, encoratjador.

Naturalment que havem pecat abastament de negligència i d'abandonaments imperdonables en aquest aspecte.

Es indubtable que hem tingut mesos i mesos bandejada una qüestió tan important i, des de tots els punts de vista, tan fonamental com la cultura. En aquest aspecte més que en cap ha estat condemnable la conducta de l'anomenada reraguarda. Ganduleria, indiferència, estupidesa i inconsciència: tot això i molt més encara hem estat manifestant durant molt de temps per la Cultura.

Malgrat tot, aquest passat avergonyidor podrà ésser-nos perdonat. La nostra conducta fins al moment a aquest respecte podrà ésser oblidada. L'endarreriment en que ens trobem via-Cultura pot ésser superat.

Però podran ésser-ho, i ens atrevim a afirmar ja rodonament que ho seran, a base, precisament, del canvi prometedor que constatem. Però obra i gràcia d'un avenir, d'una conducta, d'un acellerament encaminats a una vera gesta de caràcter cultural, a escriure una pàgina tapejada i brillant, a obrir al conreu tota una jornada de la vida i tota una plana de la història.

Aquesta embranzida i entusiasme que ara ens abranda pot ésser la nostra redempció. Es per això que en fem esment i l'arborem. Es per això que en felicitem els nostres companys de Valls i comarca per a encoratjar-los i els recomanem sincerament que procurin no decaure, sinó alçar-se cada vegada més en el sentit que ara es manifesten, que no s'aturin, que caminin sempre endavant pel camí emprès sense defalliments ni inconseqüències.

La cultura és el més pur de tots els mitjans de redempció, el més elevat i el més eficaç.

Per la cultura és com arribem a la veritable llibertat, suposant encara que no sigui aquesta, precisament, cultura en si, com gairebé afirmariem que és.

I en la cultura consisteixen fonamentalment les pròpies essències racionals.

Tot el demés és accessori, no assencial; és conseqüència més que causa, adjectivitat més que substància.

Cal, per tant, que no oblidem més aquests conceptes, que no tornem mai més a bandejar-los, que no deixem que torni a decaure el braç abrandat que en fa bandera.

Cultivem-nos; cultivem-nos sens descans, fins amb passió si així s'escau, petits i grans.

Constituïm-nos en exèrcit permanent de lluitadors i treballadors de la cultura. Propaguem, executem. Que siguin per sempre desterrats dels nostres medis els obstacles d'ordre moral o personal principalment, que poden ésser causa d'indiferència, oblid o mandra davant la gran epopeia de la Cultura.

RAZONARIO ANTIFASCISTA

Cuando presentan—y podemos decir que así lo hacen la inmensa mayoría de los revolucionarios o que por tales se tienen—la lucha española y aun mundial como lucha de clases, experimentamos la sensación dolorosa de la pequeñez apreciativa de quienes tal dicen.

Presentar la lucha terrible, inexorable, entre fascismo y antifascismo como lucha de clases, es desconocer en absoluto la naturaleza de las ideas, de los anhelos y de los intereses que mueven a los grupos que se despedazan o que anhelan despedazarse en una lucha a muerte.

No es, sin embargo, de extrañar, tal concepción, desde el momento que en general se confunde el mismo capitalismo con el fascismo.

Naturalmente que la realidad española ha venido a oscurecer más la cuestión para mentalidades no sobradamente preparadas.

El hecho de que en España lo que se ha conocido como fascismo haya resultado ser en realidad un conglomerado de reaccionarios de todas clases, capitalistas, terratenientes, pancistas de toda calaña, y no todos ricos ni mucho menos, clericales y militares, ha servido, como decimos, para enturbiar más los conceptos.

Mas es preciso dejar sentada una afirmación categórica: que el fascismo y el capitalismo no se confunden ni mucho menos. Cualquier punto de contingencia, por estrecho que pueda parecernos, es solamente accidental, de orden adjetivo, no fundamental ni sustantivo.

No os quepa duda, que en el fondo, en una perspectiva desapasionada y documentada, será mucho más fácil adivinar una verdadera confusión entre la inmensa masa mayoritaria del proletariado y el fascismo que no la de éste con el capitalismo.

Lo que pasa es que llevamos dentro lo que tal vez muchos consideraran una cultura revolucionaria, hecha de retazos mal combinados, de afirmaciones casi siempre ilógicas, de concepciones generalmente falsas y con este bagaje vamos por el mundo, a través de los acontecimientos cargados siempre sobre las posibilidades del espejismo y las seguridades de nuestro retraso.

Pero no. La lucha entablada hoy en el mundo, inexorable, entre dos fuerzas irreconciliables, no es en ningún modo esa cosa pequeña que se denomina guerra de clases. Es algo más profundo. Es una verdadera guerra de ideas, de conceptos, de principios, de naturalezas y de esencias como lo trataremos de demostrar en otros trabajos.

Actividades Confederales

El Pleno Comarcal del domingo último

Como estaba anunciado y respondiendo a la convocatoria emanada del Comité Comarcal del Alto Campo, verificóse el domingo último en esta ciudad el Pleno Confederal al que asistieron delegaciones de la casi totalidad de nuestros Sindicatos.

Poco más de las diez se dieron por empezadas las tareas del Pleno.

Una vez leída y aprobada el acta del Pleno anterior, es nombrada la mesa de discusión.

Acto seguido, el compañero Piñas, delegado por esta comarca al Pleno Nacional Ampliado que recientemente ha tenido lugar en Valencia, como todos recordarán, empieza su informe.

Con la atención de todas las delegaciones fija en sus palabras, el compañero informante va dando cuenta detallada de su gestión y de la labor desarrollada por las delegaciones que se reunieron en Valencia.

Es un informe documentadísimo, amplio, pero preciso, por el cual todos los compañeros que lo escucharon, quedaron o pudieron quedar perfectamente connotados de la labor y los acuerdos del mencionado Pleno de Valencia y de la actitud y trabajo de nuestra delegación en el mismo.

Ni siquiera se abrió debate alrededor del mencionado informe. Tras alguna pregunta de poca importancia y la correspondiente aclaración, fué aprobada la gestión del compañero Piñas por el Pleno.

Inmediatamente se pasó al siguiente punto del Orden del día, referente a la creación de la Casa o Residencia para estudiantes en nuestra ciudad.

Desde el primer momento, las delegaciones se manifestaron con entusiasmo adictas a la iniciativa.

Fué tratado el asunto con amplitud, detenimiento y gran atención.

A requerimiento de algunos compañeros, se dieron a conocer los rasgos fundamentales del proyecto, exponiéndose el sentido material y especialmente el espiritual de la iniciativa de que se

trata.

No hay por que decir que desde el primer momento, todos los reunidos, en principio, aceptaron como necesaria la creación de nuestra Casa o Residencia para escolares en esta ciudad.

Hubo, sin embargo, alguna divergencia de apreciación en algunos momentos, si bien sólo en cuestiones de forma o secundarias.

Pero como en el fondo todos estaban de acuerdo, fueron superadas las pequeñas discrepancias y se llegó a un acuerdo perfecto en el trazado esencial del proyecto.

Como complemento obligado, una vez ya establecidas las líneas esenciales de lo proyectado, se acordó que las representaciones reunidas llevaran a sus respectivos Sindicatos y Colectividades la concreción-surgida del Pleno en forma de acuerdo y contesten en el plazo de 15 días si la aceptan o no.

Pasose luego a la cuestión de la dimisión y nombramiento de Secretario del Comité Comarcal Campesino.

Ni decir cabe que todos los compañeros delegados se manifestaron desde un principio en que el compañero Avellá debía continuar desempeñando dicho cargo.

El compañero Avellá informó al Pleno de los motivos—de salud sobretodo—que le abligaban a mantenerse en su posición dimisionaria.

El Pleno, sin embargo, y a pesar de comprender las razones expuestas por el compañero Avellá, no acepta la dimisión y le ratifica en su cargo, si bien acuerda que se tome un mes de descanso para atender al restablecimiento de su salud quebrantada, decisión ante la que no tiene más remedio que inclinarse el compañero Secretario del Comité Comarcal.

Se entra a seguido en asuntos generales y después de alguna muy breve intervención se dan por terminadas las tareas del Pleno, levantándose la sesión en medio de gran optimismo y de las muestras de satisfacción de los delegados.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

El Arte se orienta hacia una nueva concepción

por Diego Rivera

No creo posible el desarrollo de un arte nuevo dentro de la sociedad capitalista, porque siendo el arte una manifestación social— aún en el caso de la aparición de un artista genial— mal puede un orden viejo producir un arte nuevo.

Además, siendo la obra de arte, dentro del orden burgués, un producto industrializado y financiable, sujeto a altas y bajas de precio como cualquier valor bancario o acción industrial, cae bajo la ley de la oferta y la demanda con todas sus consecuencias agravadas con su calidad de producto mismo mental sensitivo, estando el productor sujeto a la necesidad de hacer que su obra responda al gusto de sus consumidores para que ellos la paguen, aunque a veces el artista haga esto de un modo subconsciente.

El arte proletario creará la plástica de las multitudes, su dinámica y su estática a la par múltiples y profundamente coherentes. Y sus características serán una sólida organización y la mayor sencillez y claridad en la expresión, envolviendo el fuego interno de una pasión más poderosa que la de cualquier individuo, porque sumará la de las masas innumerales.

A lo que deben tender los artistas

Sea cual sea el país en que nos situemos, según vaya creciendo en él el movimiento obrero y la burguesía viéndose obligada a contar con su desarrollo como factor poderoso en las modalidades políticas, crecerán las posibilidades de exteriorizaciones amplias de un arte revolucionario. En cuanto a manifestaciones intensas, aunque comprimidas— dibujos, grabados, cuadros de caballete— nada puede oponerse a que se produzcan inmediatamente; pero es preciso que los artistas revolucionarios tiendan siempre a conquistar lugares permanentes para sus manifestaciones aprovechando las circunstancias en que la conveniencia o el temor obliguen a la burguesía a dejárselos; esto es sumamente importante, pues cada muro de un edificio público, de una escuela, de cualquier lugar perteneciente a la colectividad en que sea posible ejecutar una pintura revolucionaria, será una posición estratégica ga-

nada a la burguesía en la guerra que sostenemos.

No importa si estas posiciones son tomadas, perdidas y vueltas a recuperar muchas veces, pues el pintor revolucionario no es un ridículo y excelso creador de obras maestras, sino un combatiente de vanguardia, un soldado de las tropas de choque del ejército proletario.

Hay que reflejar el deseo colectivo

Por lo demás, puede decirse, asegurarse, que de hoy en adelante el artista será revolucionario o no será, pues para que la obra de arte pueda desarrollarse con la extensión necesaria, cada voluntad de cada unidad de la masa se sumará a la del artista y él se volverá un verdadero condensador de vibraciones, una especie de antena receptora y transmisora de la aspiración homogénea de millones de hombres, y su producción crecerá y se aumentará hasta alcanzar la talla del deseo colectivo de todos los seres humanos.

Por eso, en la modernidad, el gran artista, el único artista, sólo puede ser revolucionario y tiene que ser proletario, porque aunque existen millones de burgueses, la aspiración de ellos es estática o regresiva, es decir, en los dos casos negativa, y sólo sirve para que la obra de arte positivo, es decir, revolucionaria, se desarrolle por contraste, con mayor intensidad.

La pasión suficientemente fuerte

Además, para que la obra de arte lo sea verdaderamente y no un simple pastiche inútil o una simple falsificación comercial, es indispensable que su productor posea la necesaria pureza, es decir, que su móvil dominante sea una pasión suficientemente fuerte para que cualquier otro móvil le sea inferior, desaparezca y se aniquile, al lado del placer de satisfacer esa pasión dominante. Y solamente si ella acciona rectamente, sin la menor concesión a uno ni a otro lado de su trayectoria, se producirá la verdadera obra de genio y en nuestro tiempo— como en todos los tiempos— es necesario que la pasión dominante coincida con la aspiración colectiva de las masas, para que ella pueda desarrollarse con la extensión necesaria.

SENTIDO DE LA UNIVERSIDAD

Se ha abusado mucho de la palabra «Universidad» y hasta de escribirla con mayúscula, lo mismo que ciertas solteronas abusan de la palabra Amor, como ciertos estetas abusan de la palabra Arte; precisamente porque nos falta universalidad en nuestra vida, como amor en la vida de la solterona, como arte en la vida del falso quintaesenciado que llena de cuadros caros la sala de visita.

Una forma de compensación. De ahí la pompa ridícula con que habla de la Universidad tal, de la Universidad cual; la pompa ingenua con que simples profesores de derecho, simples estudiantes de medicina o ingeniería de escuelas de quinto orden, se llaman universitarios. Un gran abuso y un uso místico de la palabra y una falta casi absoluta de realidad, de experiencia, de substancia universitaria en nuestra vida y en nuestra cultura.

GILBERTO FREIRE.

La Cultura y los Intelectuales

¿Qué huella dejaron en nosotros aquellos intelectuales a quienes veneramos en nuestra juventud?

Había entre ellos, naturalmente, diversidad bastante para que podamos precisarlos en un artículo de los límites del presente.

Si podemos, por el contrario, decir que a medida que iban transcurriendo los años, a distancia ya la influencia poderosa de sus personas, empezábamos a recordar a muchos de ellos como gentes un poco alejadas de la vida, del sentido auténtico de la misma cultura.

Los hechos nos han demostrado como entre aquellos intelectuales y las esencias de humanidad, el pueblo que anhela, sufre y trabaja sobre todo, faltaba una comunicación entrañable, como en momentos en que se estaba universalmente generando una revolución, andaban ellos distraídos en dar interpretaciones deslumbrantes, no ya sólo demasiado literarias, si no completamente falsas, de la realidad auténtica.

Ello explica que, llegadas las coyunturas cruciales, no hayan tomado el papel de orientadores verdaderos y eficaces de las masas.

Ello explica también la razón profunda de traiciones como las de Marañón y Madariaga.

Cuando, como en estos casos últimos, se afecta una imparcialidad elegante y además muy cómoda, es que no duelen muy adentro las raíces de la tragedia popular, es que no se bebió a tiempo el jugo de dolor y de sangre de las masas vilipendiadas de la tierra.

Marañón y Madariaga, se espantan ahora con los torrentes rojos que emana España. Para ellos la muerte es espantable cuando se causa con violencia. No tanto cuando la produce, por siglos, una organización que quita el pan, arraiga la ignorancia y aleja el médico. La muerte «normal» de todo un pueblo no les llegaba muy adentro. Por lo menos, nada hicieron para detenerla. Ahora hacen lo que pueden para alimentarla.

Los que hace algunos años oíamos con fervor y casi adoración la palabra de intelectuales como los citados y otros muchos, les teníamos por defensores auténticos de la cultura, por cultores ilustres, por carne y alma misma de la cultura, de la vida plenamente realizada, en una palabra.

No acertábamos entonces a convencernos de que la cultura es una palabra vana cuando no lleva en su mejor raíz el ímpetu de servicio humano que es su justificación, el sentido que pide entendimiento profundo del hombre y el ademán revolucionario que asegura su mejor oficio,

Entorn d'una iniciativa

L'objectiu fonamental de la Residència o Llar de l'Estudiant

Llençada des d'aquestes columnes estant la iniciativa de procedir a la creació d'una residència, comunitat o llar per als escolars d'ensenyament professional o secundari, acollida pel Comitè Comarcal i per la mateixa Federació Comarcal Confederal, la qual s'ha manifestat d'una manera entusiasta decidida a dur-la a la pràctica, voldria, per la meua banda, expressar, amb la major claretat que em sigui factible, algunes observacions, algunes idees referents a la qüestió a que venim referint-nos i que, no cal dir-ho, considero de gran importància.

En primer lloc, em cal fer observar que aquest problema pot ésser vist des de diferents punts d'albir i presenta, en si mateix, diversos aspectes que, al meu entendre, serà precis anar constatant i analitzant amb tota cura i la extensió deguda separatament, per tal d'arribar amb el màxim possible d'elements positius i aprofitables a la formulació de la conclusió definitiva.

Em proposo en el present treball analitzar-lo des del punt de vista capitalíssim de considerar la realització d'una residència o llar col·lectiva per als escolars com una forma de facilitar l'accés a les escoles d'ensenyament professional i secundari als nois i noies de les localitats on no hi ha centres ni mitjants adequats per a l'ensenyament i, per altra banda, no compten amb medis de caràcter econòmic per a subvenir a les despeses que representa el desplaçament a una localitat adequada i la seva permanència a la mateixa.

Es indubtable que és essencial la resolució d'aquest aspecte purament econòmic, o poc se'n falta, de la qüestió. Però cal que tinguem en compte la pregonesa de la mateixa.

Facilitar el camí de l'ensenyament, no ja tant sols professional o secundari, sinó superior, a tota la joventut, és una gran obra per si mateixa. Que tothom que vulgui pugui, al menys intentar, fer-se una cultura en el sentit que sigui, com més alta millor, és per si sol ja una gran i bella cobejança.

Però nosaltres, que tenim una concepció, no solament humana sinó humanista, de la Cultura, no ens deixem ni podem deixar-nos enlluernar massa per la idea de que les vies d'accés a la tècnica i als títols professionals o doctorals siguin cada vegada més expedites.

A nosaltres ens interessa molt més posseir homes que no savis, posseir persones que màquines farcides de tecnicisme.

I quan llençarem la iniciativa de la Residència, Comunitat o Llar Escolar, fou no tant pensant en la facilitació de l'accés als estudis d'ensenyament secundari i professional o tots els qui vulguessin,

com en la creació d'un centre de formació humana, de formació espiritual i moral de tots aquells que poguessin sentir-se voluntariosos i a fins vers la nostra obra entre els que, per un o altre camí, poguessin trobar-se residenciat a la nostra ciutat en exercici d'un aprenentatge professional o tècnic, fos el que fos.

Es necessari que aprenguem a comprendre i a desitjar per a la cultura un sentit més pregon, molt més humà, del que per a la majoria dels que es consideren a si mateixos defensors i fins essència pròpia de la cultura, se li ve concedint.

Es una experiència tràgica que fa temps que vivim i qui sap fins quan la viurem encara, que ens fa veure amb terror les possibilitats infinites de realització de que disposa la cultura tècnica, una cultura que no n'ha tingut prou amb in o deshumanitzar-se, sinó que s'ha hagut de convertir en la força més temible de l'antihumanisme.

No consisteix, doncs, la substancialitat dels nostres propòsits, en la formació tècnica d'un nombre més gran o més petit de la nostra joventut, sinó, precisament, l'acció permanent d'humanització, de racionalització en el sentit autèntic de la paraula, de dignificació dels que, sigui pel que sigui, puguin trobar-se consagrats a aquella formació tècnica o professional. Aquesta és, per a nosaltres, purament adjectiva.

Més a més, fins plantejant aquesta qüestió des d'un punt d'albir purament tècnic o material de la cultura, pel que fa referència a l'aprenentatge o ensenyament, a l'aprofitament de les individualitats que per inclinació pròpia o externa puguin lliurar-se a una o varies rames de l'estudi, cal tenir en compte una altra experiència no gens menyspreable.

Em refereixo a que fins avui, no han estat pas les facilitats de totes menes les determinants de l'adveniment ni de les més ni de les més altes autoritats en qualsevol que escullim de les manifestacions de la cultura.

Les biografies dels creadors autèntics, dels artistes com dels savis de més vàlua, ens diuen en aquest aspecte una paraula categòrica i pregon. Cal pensar-hi.

No sigui cas que, damunt de no barrar-li d'una vegada el pas al sentit deshumanitzador del que hom en diu cultura, li lliurem encara estúpida i ment el més estimable dels nostres trossos, precisament l'exponent nobilíssim d'humanitat que ens permet, si no considerar-nos superiors, si tenir la facultat de poder esguardar la resta dels homes i la vida tota des d'un punt de vista més elevat, més generós, més racional.

J. TORRES TRIBO

AE

ARCHIVOS ESTATALES

Els Cursets de l'Ateneu Llibertari

Responent a la trajectòria assignada, divendres passat, amb assistència d'un grup nodridíssim de companys i companyes, tingué lloc a l'Ateneu Llibertari d'aquesta ciutat la sessió preparatòria per als cursets que s'anunciaven i que varen iniciar-se el dilluns mateix d'aquesta setmana.

Feren ús de la paraula en l'esmentada sessió preparatòria diversos companys, en el sentit d'enaltiment de la cultura i d'estimular la necessitat i el goig pregon de posseir-la.

Fou una vetllada agradabilíssima i interessant, de la qual sortirem tots amb el ferm propòsit de constituir tota una força cultural de molt d'amor a les manifestacions totes de la saviesa i de la bellesa, de molt d'afany de coneixement i molt d'entusiasme per a exercitar-nos en totes les coses de la cultura.

Així mateix, com diem abans, varen iniciar-se dilluns passat els cursets teòrics i continuaren ahir dimecres, amb gran assistència de companyes i companys que pale-saren una vegada més el seu gran anhel d'aprendre i saber.

No cal dir com entre els ateneistes organitzadors regna, per aquest motiu, una gran satisfacció, i les perspectives de realització se'ls ofereixen més falagueres que mai.

Amb més empena es consagraràn d'ara en endavant, encara, als seus afanys, concretant-los en la realització, d'una manera cada vegada més accelerada, del pla cultural del qual repetidament hem vingut parlant des d'aquestes columnes.

Per la nostra banda no podem fer més que felicitar-los, encoratjar-los i desitjar-los molt d'èxit—merescudíssim—en els seus afanys i els seus esforços.

Demà, divendres, disertació sobre el següent tema: «On suposa Elisseu Reclus que varen començar les civilitzacions», interessant des del punt de vista geogràfic i històric principalment, però també social i polític.

Una vegada més: treballadors, enamorats tots de la cultura; no hi manqueu.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en la seva sessió del 26 de Gener del 1938. Presidí el 1er. Tinent d'Alcalde En Joan Martí Català, per malaltia del titular, i hi assistiren els Consellers-Regidors següents: Trilla, Cerveró i Figuerola.

PRIMER.—Una vegada llegida, és aprovada l'acta de la sessió anterior.

SEGON.—Resta assabentada la Comissió de Govern d'una Comu-

nicació procedent de la Direcció General d'Assistència Social de Catalunya, de data 20 del corrent, en la qual aquella Direcció General manifesta la impossibilitat, per part de la Generalitat, d'atendre les despeses que resulten de l'assistència que l'Ajuntament presta als vells i als infants del seu municipi.

TERCER.—Vista una instància, de data 23 del corrent, signada per F. Fàbregas en nom i representació de la Federació de Carnicers d'aquesta ciutat, sol·licitant autorització per a la matança de bestiar cavallar, mular i d'asses, s'acorda concedir-la però s'ometent-la a determinades regles de Sanitat i assenyalades pel Sr. Veterinari Municipal.

QUART.—Vista una instància de data 25 del corrent, signada per Manel Guillén i Francesc Pérez, del 3er. Grup d'Intendència, 6.ª Companyia de Panificació, Destacament de Valls, sol·licitant autorització per a celebrar un ball a benefici de la Llar del Soldat al Teatre Principal, la Comissió acorda, posat que l'Alcaldia li sol·licita acord, desestimar-la en tots els extrems que conté.

CINQUE.—Es llegida una Mo-

ció, signada pel Conseller-Regidor de Cultura amb data 26 del corrent, assenyalant com la manca d'un funcionari a oficines municipals, que s'ocupa del treball característic de Cultura, Sanitat i Assistència Social produeix un retard i una extorsió en la marxa dels afers d'aquelles Comissions i sol·licitant que s'anomeni per exercir, interinament, les funcions que li serien pròpies.

SISE.—A proposta de la residència, s'acorda habilitar, ultra el Sr. Alcalde, el Conseller de la Comissió de Finances Sr. Francesc Masvidal i Peris i l'Interventor Municipal Sr. Francesc Martí Català, per efectuar tota mena de cobraments a la «Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis».

SETE.—Vista la instància de data 9 de Desembre del 1937 signada per Joan Duc i Gibergans, obrer de la Brigada Municipal, sol·licitant augment de salari, s'acorda comunicar a l'interessat la conveniència, complementant acords adoptats per la pròpia Comissió de Govern que aquella sol·licitud sigui adreçada a través del Sindicat de Funcionaris on estigui afiliat.

VUITE.—A proposta de la Co-

missió de Foment i Serveis Públics, s'acorda que, sense autorització expressa de l'Alcaldia o del Conseller-Regidor de Foment, prèvia consulta amb aquella, no es permet la recollida per part dels particulars, de l'estok de pedra amuntegada al Portal-Nou.

NOVÉ.—Vista la necessitat insistentment manifestada per diversos veïns a proposta de la Comissió de Foment i Serveis Públics, s'acorda la construcció d'una bústia de Correus als baixos de l'immoble on estant instal·lats els Jutjats.

DESE.—A proposta de la Comissió de Foment i Serveis Públics, s'acorda, vista la minya d'ai-

gua observada, procedir al seu aforament.

I no havent-hi altre afer a ésser tractats, s'aixeca la sessió.

ANUNCI

Es posat en coneixement de tots els veïns d'aquest Municipi que des del dia 1er. de Febrer d'enguany començarà a funcionar a l'Hospital Comarcal d'aquesta Ciutat un Dispensari Antiveneri.

Les visites seran gratuïtes i podran fet-se tots els dimarts i divendres de 6 a 7 de la tarda.

Valls, 31 de Gener del 1938.—
El President de l'Hospital Comarcal, Octavi Nadal. — L'Alcalde-President, Joan Plana.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS

COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T. VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

C. N. T.

A. I. T.

Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes

VALLS

SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de plantè dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

ONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

Transports Col·lectius

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus

Tarragona

Lleida

Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

Hi ha algú que cregui que és, no ja revolucionari, sinó decent, permetre l'escandalosa puja de preus de tots els articles, però sobretot dels alimentosos i demés de primera necessitat?

S. I. A.

Solidaridad Internacional Antifascista

Si por la sangre se va al amor, por la solidaridad se va a la libertad. Largos siglos de esclavitud sufrió la clase obrera; sobre sus cabezas torturadas cayó la maldición bíblica: para ganar un duro pan de piedra tuvo que inclinarse bajo el yugo y el látigo le atravesó la espalda, mientras los señores del oro y del poder comían y holgaban a su cuenta. Los señores, a pesar de su minoría, se sostenían gracias a la solidaridad del crimen que los unía; los trabajadores que todavía no tenían la luz suficiente en su cerebro, no comprendían que sólo podían salvarse, que sólo podían manumitirse por la solidaridad de la libertad.

Hambrientos y hartos: esclavos y esclavizadores dividían al mundo humano, y lo que no hacían las fieras lo hicieron los hombres: luchar entre sí por el botín común conquistando en la lucha contra la naturaleza. Expresión del espíritu de dominación y de explotación humana, fueron los patricios, señores feudales, aristócratas, burgueses, y en la actualidad el fascismo, que es la forma política de expansión imperialista del capitalismo moribundo.

Nosotros, los antifascistas españoles, atacados en nuestra misma patria por el capitalismo extranjero y por los militares y banqueros españoles, luchamos por la libertad de todos los pueblos y nos inclinamos conmovidos ante las víctimas inocentes de esta lucha histórica entre los que quieren vivir esclavizando y entre los que aman por encima de todo, la libertad y el bienestar del hombre, de todos los hombres.

Divididos seremos vencidos por los que sólo conocen la solidaridad de las bayonetas, de los carros de asalto, de la aviación negra; pero unidos por el sentimiento de solidaridad, como lo quiere la S. I. A., seremos fuertes y venceremos, formando con nuestros puños y nuestros pechos un parapeto de acero contra el que ha de quebrarse el ataque del fascismo, el enemigo número uno de la humanidad.

S. I. A. es la expresión de esta unión de los hombres en defensa de la libertad atacada; en defensa

de las víctimas inocentes del terror.

S. I. A. es la alta bandera de la dignidad humana paseando sobre los cinco continentes y bajo los cielos de tormenta, la esperanza del hombre; el sueño del hombre; la voluntad de victoria del hombre.

S. I. A. es el ala acogedora; el beso sobre la frente del niño y del herido; el pañuelo que enjuga las lágrimas de las madres y de las novias que han perdido en las trincheras al compañero querido; es la mano proletaria que con pasión y esperanza estrecha la mano del hermano prisionero; es el alma y la sangre del pueblo.

S. I. A. os llama, camaradas de las fábricas; camaradas de los campos; hermanos guardias de asalto y carabineros; hermanos de los frentes sangrientos.

S. I. A. es la Organización de solidaridad de todos los antifascistas, pues ayuda a todas las víctimas sin preguntarles qué carnet político o sindical tienen, y sin especular con la desgracia, como lo hacen las Organizaciones católicas o políticas de socorro.

En todos los pueblos de la tierra S. I. A. es una bella realidad. En Cataluña, S. I. A. es otra bella realidad. S. I. A. solicita que colabores con ella; que con ella, trabajos para resanar las heridas de las víctimas; que a ella envíes tus donativos para ayudar a los niños, a los refugiados, a los heridos y a todas las víctimas en general del terror blanco.

¡INGRESAD EN LAS AGRUPACIONES LOCALES DE S. I. A.!

¡APOYAD A S. I. A.!

¡VIVA LA SOLIDARIDAD INTERNACIONAL ANTIFASCISTA!

¡VIVA LA LIBERTAD!

Consejo Regional de Solidaridad Internacional Antifascista

Manifest del Front Popular Antifeixista de Valls

Hem rebut una lletra del Comitè Local del Front Popular Antifeixista, pregant-nos la publicació d'un manifest adreçat a l'opinió pública antifeixista, i el qual, per raó del poc espai de què disposem, ens és impossible publicar íntegrament.

Procurarem, de totes maneres, donar-ne una idea als nostres lectors.

Després de dir que el Front Popular Antifeixista no es troba integrat a Valls per la totalitat d'organitzacions sindicals i polítiques antifeixistes, hi queda palès el ferm desig que les que hi manquen hi aportin ben aviat la seva valuosa col·laboració, pel que se'ls té reservat el lloc que els correspon.

Seguidament són expressats els motius que han determinat la formació del F. P. A. ací com gairebé a tot arreu de l'Espanya alliberada, els quals es concreten en la guerra contra el feixisme i la necessitat de salvaguardar les conquestes revolucionàries.

Hom fa una crida a la col·laboració de tota la massa antifeixista i al bandejament de tota actitud aïllada per estèril i contraproduent.

I finalment, són assenyalades algunes mesures considerades com indispensables i conduïents a la consecució de les finalitats fonamentals per a les que, com diem abans, ha estat constituït el Front Popular Antifeixista, entre les quals cal remarcar l'afany i la decisió de lluitar contra la cinquena columna, contra els desertors i els emboscats, procedint a una neteja general i a fons del que hom ve dient-ne reraguarda.

Avalen el manifest els organismes següents: E. R. C., U. G. T., P. S. U. C., C. C. R., E. C., J. S. U. i J. E. R.

Serà qüestió de començar a pensar seriosament en la necessitat d'acabar d'una vegada amb l'encariment incomprensible dels articles de primera necessitat.

Hi ha sobre això algunes teories en circulació que serien còmiques si no estessin fetes en nom de coses de tanta importància com la vida econòmica d'un poble i la guerra mateixa, i que serà necessari anar posant en clar per a que tothom comprengui la seva falsedat i que desde prompte, nosaltres ens proposem analitzar.

Destruir el fet per indigne d'ésser, primerament, i després demostrar com són falses totes les explicacions amb que hom pretén no solament justificar-lo sinó fins defensar-lo.

LA FARSA VA A SU FIN

Inglaterra o, mejor dicho, el Ministro de Negocios Extranjeros de Inglaterra, mister Eden, sigue estudiando el fatídico asunto de la NO-INTERVENCION.

Después de transcurridos un año y siete meses que hace que duran los interminables atropellos que cuestan ríos de sangre y de lágrimas al pueblo español, sigue queriendo ignorar la ignominia del hecho bochornoso de la invasión de que viene siendo objeto España por parte de las huestes de Hitler y Mussolini.

No importa, al parecer, que como resultado de su política, vea el Ministro inglés como le muerden ya las piernas los perros fascistas ni que los barcos que ondean la bandera de la Gran Bretaña sean torpedeados en pleno mar libre o ametrallados sus compatriotas en cualquier parte del mundo en que se encuentren.

Eden sigue impertérrito en su posición, por consiguiente favorable y de franca ayuda a los reaccionarios españoles y a los tiranos de Italia y Alemania.

Después de los últimos acontecimientos, y a pesar de las vibraciones de la misma opinión liberal y proletaria inglesa, Eden sigue aún estudiando el estúpido asunto de la NO-INTERVENCION.

Causa desesperación la incomprensiva o cínica actitud de tales políticos que hacen posible que los asesinos de todo ser viviente puedan obrar a sus anchas cuando y donde se les antoje; que permiten que los enemigos de la humanidad y de la vida misma sean no ya tratados en plano de igualdad, sino amparados, protegidos y defendidos, unas veces indirectamente, pero también otras de modo directo, por los que se llaman portaestandartes de la democracia, de la cultura i de la humanidad.

¿Qué se ha hecho de aquella sensibilidad racial inglesa que hacia una ofensa para toda la patria de la recibida por el más humilde de sus integrantes? ¿No le queda nada más que hacer a todo el titular del Foreign Office que salirse por la tangente, no ante las infamias que se vienen cometiendo a través del mundo por los fascistas, si se quiere, sino ante los atropellos de que descarada y repetidamente vienen siendo víctimas los ciudadanos y el paellón ingleses?

La hora va llegando, sin embargo, en que va a ser derrumbada tanta farsa y barridos todos los farsantes.

A la mentira de la diplomacia la substituirá la verdad llana del verdadero pueblo, de los trabajadores, al hacerte cargo de la dirección de los pueblos.

Los mismos fascistas, su propia sinceridad, —ahí tenemos, por si precisa, la franca confesión intervencionista en la lucha española, de Mussolini— están llamando a gritos otra postura, otra actitud de mayor grandeza, de más rectitud, de más energía ante las acometidas y el sarcasmo fascistas.

Los políticos como Eden deben ser apartados lo más rápida y totalmente posible de sus puestos.

Es necesario que se encarguen de los destinos de los pueblos los hombres capaces de salvar, no ya las ideas de libertad y de humanidad si se quiere, sino la vida misma colectiva y, como consecuencia, la de esos mismos pueblos.

De lo contrario, la vorágine fascista irá arrastrando a su negro seno unos después de otros a todos los pueblos, de los más débiles a los más fuertes, quienes irán siendo menos a medida que aquéllos vayan desapareciendo.

GERMA

D'interès per a les Col·lectivitats Agrícoles

Presenteu els Estatuts i els Inventaris

Es necessari que els companys de les Col·lectivitats Agrícoles es donguin molta per tal que els Estatuts i els Inventaris que hom els acaba de lliurar estiguin presentats a la Conselleria d'Agricultura tot el més tard el dia 15, essent millor que puguin presentar-s'hi abans, per si hi manqués algun requisit, cosa molt fàcil de succeir.

Que siguin signats, doncs, els Estatuts i omplertes les fulles d'Inventari amb la major rapidesa possible.

Si els és precis en algun aspecte l'ajut del Comitè Comarcal, poden adreçar-se al seu Secretariat on saben trobaran les orientacions i facilitats que els siguin necessàries.

Comitè Local Pro-Robes d'Abric per als Combatents del Front

DONATIUS REBUTS:

Josep Roca	50'00	Adrià Cabezuela	5'00
Francesc Sugranyes	5'00	Joaquim Pijoan	3'00
Pere Gener	50'00	Eduard Uruzeja	5'00
Basili Isalban	5'00	Joan Valdés	4'00
Enric Vilà	5'00	Montserrat Martí	5'00
Josep Casals	3'90	Antoni Iglesias	3'00
Isidre Martineç	2'50	Ramon Freixes	5'00
Gabriel Diaz	5'00		
		Suma	156'40